

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/180/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5716204531
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5716204531.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobcu: P. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom P., Ul. J. Q. č. XXXX/X proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a. s., so sídlom Bratislava, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653, právne zastúpenému: Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o., so sídlom Košice - mestská časť Staré Mesto, Bočná 10, IČO: 36 863 017, v konaní o určenie, že úver je bezúročný a bezpoplatkový, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 7C/137/2016-426 zo dňa 21.02.2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **m á** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Martin zamietol žalobu, ktorou žalobca žiadal, aby súd určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 506381201, ktorú uzatvoril dňa 22.10.2014 so žalovaným, je bezúročná a bezpoplatková a o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Rozhodnutie súdu prvej inštancie sa opiera o ustanovenia § 9 ods. 3, ods. 5, ods. 2 písm. k), § 11 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch a podľa ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že zisťoval, či sporná úverová obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti (§ 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch). Bolo zistené, že zmluva obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti. V zmluve sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobcovi úver vo výške 13.000,- eur s tým, že žalobca úver vráti spolu s úrokom za poskytnutie úveru vo výške 9,90 % ročne. Žalobca sa úver zaviazal zaplatiť 120-timi mesačnými splátkami dohodnutými vo výške 179,29 eur splatnými vždy k 15-temu dňu kalendárneho mesiaca. Splatnosť prvej splátky bola dohodnutá na dňa 15.12.2014 a splatnosť poslednej splátky bola dohodnutá na deň 15.11.2024. Úverová zmluva obsahuje aj informáciu o ročnej percentuálnej miere nákladov a o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ na úver zaplatiť. Žalobca tvrdil, že úver je bezúročný a bezpoplatkový, pretože dohodnutá výška splátky 179,29 eur nie je členená na časť určenú na splátku istiny úveru, na úrok za poskytnutie úveru a časť určenú na poplatky. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že zo súdnej praxe nie je známy prípad, že zmluva o spotrebiteľskom úvere dohodnutá na určitú dobu obsahuje dohodu o amortizácii istiny (obsahuje vlastnú amortizačnú tabuľku). Amortizačná tabuľka pre spotrebiteľa nemá zásadný význam a, ak počas trvania úverového vzťahu došlo k úhrade mimoriadnej splátky alebo k omeškaniu s platením splátok, podstatným spôsobom sa zmenia aj pôvodné predpoklady na výpočet a zloženie jednotlivej anuitnej splátky. To znamená, že pôvodná dohoda zmluvných strán o úhrade budúcich zložiek anuitnej

splátky by bola v rozpore so skutočným stavom. Súd prvej inštancie ďalej dôvodil, že v súvislosti s výkladom citovaného ustanovenia existuje viacero rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, ktoré vo svojej výpovedi právny zástupca žalovaného citoval a túto rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR je konajúci súd povinný rešpektovať. Napríklad v odôvodnení rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018 sa konštatuje, že je potrebné použiť eurokonformný výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tejto anuitnej splátke pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Takýto výklad je podľa súdu prvej inštancie logický aj vzhľadom na ustanovenie § 9 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý v prípade, ak má spotrebiteľ záujem, je poskytovateľ úveru povinný mu poskytnúť výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Amortizačná tabuľka obsahuje členenie na časť určenú na splátky istiny úveru a časť určenú na úroky. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že po troch rokoch od začatia súdneho sporu začal žalobca argumentovať aj tým, že úver je bezúročný a bezpoplatkový, pretože obsahuje nesprávny údaj o celkovej sume, ktorú je spotrebiteľ povinný na dlh z úveru zaplatiť. Podľa žalobcu zmluva obsahuje informáciu o výške celkových nákladov 21.528,52 eur a podľa žalobcu, by tento údaj mal byť správny údaj 21.514,80 eur. Žalobcom vypočítaný rozdiel 14,- eur je z hľadiska posudzovania platnosti úverovej zmluvy alebo pri rozhodovaní o tom, či zmluva je bezúročná a bezpoplatková, bezvýznamný nie len preto, že rozdiel je zanedbateľný. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na ustanovenie článku 5.5.3 Obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne pre poskytovanie úverov, ktoré boli účinné v čase podpísania úverovej zmluvy a sú jej súčasťou. Podľa tohto ustanovenia všeobecných obchodných podmienok, výška poslednej splátky bude tvorená zostatkom pohľadávky banky. Súd prvej inštancie tiež dôvodil, že podľa žalovaného je informácia o celkových nákladov úveru správna, pretože pri jej výpočte je možné údaje zaokrúhľovať nanajvýš na eurocenty, pretože iné zaokrúhľovanie nedovoľuje menová jednotka, ktorou je jeden eurocent. Z týchto dôvodov nebolo možné požadovaný údaj vypočítať úplne presne do posledného eurocentu a zaokrúhlenie je nutné vykonať na ťarchu poslednej splátky, ktorá je mierne odlišná od predchádzajúcich splátok. Ak by modelove aj informácia o výške celkových nákladov úveru bola nesprávna (rozdiel 14,- eur), nemôže to byť aj z hľadiska uplatnenia zásady proporcionality dôvodom, aby žalovaný poskytol žalobcovi finančnú službu, a to úver vo výške 13.000,- eur na obdobie 10-tich rokov zadarmo, teda bezúročne a bez poplatkov. Súd prvej inštancie posudzoval aj skutočnosť, či sporná úverová zmluva nie je neplatná pre rozpor s ustanovením § 37 Občianskeho zákonníka a či je v súlade s ustanovením § 52 a nasledovných Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, ako aj s ustanoveniami zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľov a zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Konštatoval, že podľa žalobcu zmluva obsahuje neprijateľnú podmienku, ktorá spočíva v oprávnení žalovaného zmeniť lehotu splatnosti splátky úrokov a poplatkov. Nebolo preukázané, že túto dohodu žalovaný aplikoval, a že záväzky, ktoré vznikli zo zmluvy, nemôžu byť jednostranne zmenené. Nejednalo sa o takú zmluvnú podmienku, v dôsledku ktorej by úverová zmluva bola neplatná alebo bezúročná a bezpoplatková. Za neprijateľnú zmluvnú podmienku súd prvej inštancie nepovažuje ani dohodu uvedenú v článku 1 bod 10 a 12 zmluvy o úvere, podľa ktorej spory budú riešené buď rozhodcovských súdom alebo všeobecným súdom. Žalovaný túto voľbu nevyužil. Ak by sa aj jednalo o neprijateľnú zmluvnú podmienku, nemôže to mať podľa súdu prvej inštancie za následok neplatnosť celej úverovej zmluvy. Čo sa týka dohodnutého poplatku za upomienku vo výške 25,- eur, súd prvej inštancie skonštatoval, že sa jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože suma za upomienku je prehnane vysoká a niekoľkonásobne prevyšuje reálne náklady. Táto skutočnosť však nie je dôvodom pre neplatnosť celej úverovej zmluvy alebo dôvodom pre určenie, že zmluva je bezúročná a bezpoplatková.

Odkaz uvedený v úverovej zmluve (v záverečných ustanoveniach) o možnosti aplikovať aj ustanovenia Obchodného zákonníka, nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a nie je dôvodom pre určenie neplatnosti celej úverovej zmluvy alebo pre určenie, že zmluva je bezúročná a bezpoplatková. Aplikácia dispozitívnych ustanovení Obchodného zákonníka ustanovenie § 497 a nasl., ktoré upravujú zmluvu o úvere, je namieste. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa inak mali použiť normy obchodného práva (§ 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Na úverový vzťah, ktorý vznikol medzi sporovými stranami, bolo potrebné aplikovať prepisy Obchodného zákonníka a Občianskeho zákonníka, Zákona o spotrebiteľských úveroch, ako aj Zákona o ochrane spotrebiteľov. Možnosť aplikácie Obchodného zákonníka sama osebe nemôže spôsobiť nerovnováhu v zmluvnom postavení

zmluvných strán a žiadnym spôsobom spotrebiteľa táto dohoda neznevýhodňuje. Podstatná a zásadná je správna aplikácia všetkých citovaných právnych predpisov na spotrebiteľských vzťah. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poznamenal, že Občiansky zákonník neobsahuje úpravu úverových zmlúv, a preto je v tomto smere potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka § 496 a nasl. Tieto citované ustanovenia majú dispozitívny charakter (okrem ustanovenia § 499). Nie je rozhodujúce, či sa ustanovenia Obchodného zákonníka na daný vzťah použijú, ale akým spôsobom sa bude tento zákonník aplikovať, a to tak, aby to nebolo v rozpore s ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ani s ustanoveniami predpisov na ochranu práv spotrebiteľov. Súd prvej inštancie záverom konštatoval, že v konaní nebolo preukázané, že úverová zmluva neobsahovala zákonom predpísané náležitosti, a že je v rozpore s ustanoveniami predpisov o ochrane práv spotrebiteľov, a preto návrh žalobcu na určenie, že úverová zmluva číslo 5063812201 uzatvorená medzi sporovými stranami dňa 22.10.2014 je bezúročná a bez poplatkov, zamietol. Zároveň konštatoval, že nezistil ani dôvod, pre ktorý by zmluva o úvere bola neplatná pre rozpor s ustanovením § 37 Občianskeho zákonníka alebo preto, že obsahuje veľké množstvo neprijateľných zmluvných podmienok. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 v spojení s ustanovením § 262 CSP a žalovanému, ktorý bol v spore úspešný, priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku osobitným rozhodnutím, ktoré vydá súdny úradník.

4. V zákonnej lehote žalobca podal odvolanie proti rozsudku v celom rozsahu a domáhal sa, aby odvolací súd zrušil rozsudok a vrátil vec na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Žalobca namietal, že v prípade, že ak bude vec pridelená do senátu 11Co, aby sa tento senát sám vylúčil z konania, pretože tento senát spôsobuje právnu neistotu, retroaktivitu, nedodržiava vnútroštátny zákon, Ústavu SR, čo sa týka rozlišovania mesačnej splátky na výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Keďže iné senáty krajského súdu majú opačný názor na túto otázku. Žalobca v podanom odvolaní ďalej namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil existenciu obligatórných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to náležitosť podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Okrem toho namietal, že v predmetnej zmluve nie sú uvedené úroky, mesačná splátka je uvedená vo výške 179,29 eur ako výška istiny, pričom uvedená mesačná splátka je fixná, nemenná až do konca splácania. Predmetná zmluva neobsahuje skutočnú celkovú čiastku na zaplatenie, keďže ako celková čiastka na zaplatenie je uvedená suma 21.528,52 eur, hoci po vynásobení splátky 179,29 eur a doby splácania 120 mesiacov, táto v skutočnosti činí 21.514,80 eur. Takisto zmluva neobsahuje ročnú úrokovú sadzbu. Odvolateľ má za to, že neurčitosť niektorej z náležitostí má ten istý účinok, ako keby uvedenú náležitosť zmluva neobsahovala.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

6. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ustanovením § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

7. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosť rozhodnú pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

8. Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd prvej inštancie podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

9. Odvolacie námietky žalobcu sa týkajú predovšetkým „nerozčlenenia splátky na istinu, úrok a poplatky“, v dôsledku čoho má podľa žalobcu predložená zmluva o úvere nespĺňať náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch. V súvislosti s touto námietkou odvolací súd poukazuje na čl. 2 ods. 2 Základných princípov CSP, v zmysle ktorého je súd povinný rozhodovať v súlade s ustálenou a rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Takouto súdnou autoritou je nepochybne Najvyšší súd SR. Najvyšší súd SR vo viacerých svojich rozhodnutiach, okrem iného aj v uznesení NS SR sp.zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018 (obdobne tiež rozhodnutie NS SR sp.zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018), konštatoval, že „Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v ňom uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v dôvodovej správe, teda ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje čl. 10 ods.2 písm. h) Smernice. Ďalej Najvyšší súd SR v citovanom uznesení uviedol: „Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie, dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je vnútorná skladba tej-ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky.“ Vychádzajúc z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď došiel k záveru, že zmluva uzatvorená medzi stranami sporu obsahuje náležitosť vyžadovanú podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.

10. Krajský súd navyše konštatuje, že problematika výkladu podmienok § 9 ods. 2 písm. k) a § 11 Zákona o spotrebiteľských úveroch vo vzťahu k podmienkam Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 bola predmetom rozhodovania viacerých senátov Krajského súdu v Žiline (napr. 5Co 126/2019, 8Co 83/2019, 9Co 149/2019), ktoré prispôsobili posudzovanie predmetnej otázky vyššie uvedenej judikatúre Najvyššieho súdu SR. Neexistuje teda dôvod k tomu, aby sa odvolací súd v predmetnej veci od tejto judikatúry Najvyššieho súdu SR, ako aj odvolacích senátov Krajského súdu v Žiline odklonil.

11. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, týkajúcu sa nesprávneho údaja o celkovej sume úveru, ktorú je spotrebiteľ povinný na dlh z úveru zaplatiť a z toho dôvodu je úver bezúročný a bezpoplatkový, odvolací súd vyhodnotil túto námietku žalobcu ako nedôvodnú. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že vymedzenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľských úveroch a sankcionovanie ich absencie bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou je vždy viazané na zmysel a účel sledovaný zákonodarcom, ktorým je ochrana spotrebiteľa pred zavádzajúcim nečestným konaním dodávateľa. Výklad zákona však nemá sledovať jeho formalistické uplatňovanie, nesmie ísť proti duchu zákona a ani nemá byť snahou o zdôrazňovanie absencií slovných spojení, ale zabezpečiť, aby bola naplnená zákonom sledovaná ochrana spotrebiteľa. Výklad zákona, pokiaľ ide o spotrebiteľské úvery, spravujúce sa zákonom č. 129/2010 Z.z., nemožno realizovať bez reflexie na právnu ochranu spotrebiteľa v práve Európskej únie, ktorého implementácia sa odráža v práve vnútroštátnom. Z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 vyplýva, že Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008 o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) bráni členským štátom, aby bo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosti zahrňovať do zmluvy o úvere aj iné náležitosti, než tie, ktoré vymenúva čl. 10 ods. 2 Smernice. V uvedenom kontexte odvolací súd ďalej poukazuje aj na novelu zákona č. 129/2010 Z.z. vykonanú zákonom č. 279/2017 Z.z. (čl. XII., týkajúci sa zákona č. 129/2010 Z.z. účinného od 01.01.2019), na základe ktorého došlo k vypusteniu niektorých právnych

viet, náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, uvedených v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. okrem iného aj k vypusteniu termínu v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f) v platnom znení do 30.04.2018 - „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Podľa dôvodovej správy zákona č. 279/2017 Z.z. vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, bolo nevyhnutné z dôvodov záveru rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15. V zmysle uvedeného rozsudku zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti vyslovene uvedené v čl. 10 Smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom k tomu, že touto Smernicou sa zabezpečí úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov. Smernica ako špecifický prameň práva EÚ vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný Smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Na tento účel musia byť ustanovenia Smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná, aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným Smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť. V bodoch 72. a 73. rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 Súdny dvor EÚ konštatoval, že za primerané nemožno považovať, ak sankcia bezúročnosti nastáva v prípade neuvedenia tých náležitostí uvedených v čl. 10 ods. 2 Smernice, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah záväzku. Preto je potrebné vychádzať z toho, že ak zmluva o úvere neobsahuje náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto Smernice, bude sa považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, iba pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Odvolací súd preto konštatuje, že žalobca mal možnosť bez akýchkoľvek ťažkostí posúdiť rozsah svojho záväzku, keďže rozdiel vo výške celkovej sumy úveru, uvedenej v zmluve a vypočítanej spotrebiteľom predstavuje 14,- eur.

12. K odvolacej námietke žalobcu o tom, že v prípade ak predmetná vec bude pridelená do senátu 11Co, tak žiada, aby sa senát sám vylúčil z konania, pretože svojím rozhodovaním tento senát spôsobuje právnu neistotu, retroaktivitu, nedodržanie vnútroštátneho zákona a Ústavy SR, čo sa týka právneho posúdenia rozlišovania mesačnej splátky na výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, odvolací súd konštatuje, že v zmysle ustanovenia § 53 ods. 3 CSP, ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu, alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu ani neprekladá. Krajský súd v tejto súvislosti dodáva, že žalobca uviedol námietku, ktorá sa týka rozhodovacej činnosti senátu 11Co a z tohto dôvodu na túto námietku nebolo možné prihliadnuť s tým, že v takomto prípade vec nadriadenému súdu na rozhodnutie o námietke zaujatosti nebolo potrebné predkladať.

13. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávany prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa súd prvej inštancie neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko odvolacie dôvody odvolateľa boli neopodstatnené, odvolací súd tento napadnutý rozsudok potvrdil.

14. Krajský súd zároveň potvrdil aj výrok súdu prvej inštancie o trovách konania, ktorý vykazuje vecnú správnosť a nebol ani napadnutý odvolacími námietkami.

15. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na náhradu trov odvolacieho konania má žalovaný v plnom rozsahu, keďže bol v odvolacom konaní proti žalobcovi úspešný.

16. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)